

РЕШЕНИЕ

№ 5717

гр. София, 11.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 20.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **6321** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 28 от Закона за хазарта (ЗХ) във вр. с чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на „ПАЛМС МЕРКЮР КАЗИНО.БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], против решение № 000030-5427/09.06.2022 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП). С оспореното решение изпълнителният директор на НАП е оставил без уважение искането на жалбоподателя за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта (ЗХ) в размер на 100 000 лева.
Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено в противоречие с разпоредбите на материалния закон. Твърди, че с Решение № 000030-554/24.02.2021 г., на основание чл. 25, ал. 1 във връзка с чл. 17, ал. 1, т. 1 от ЗХ на дружеството е издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, за срок от 10 години, като административното производство е образувано преди измененията и допълненията ЗХ (ДВ, бр.69/2020 г., в сила от 09.02.2021 г.). Сочи, че недължимостта на таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ следва и от категоричната разпоредба на параграф 86, ал. 1 от ДР към ЗИД на ЗХ, според която образуваните и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, продължаване или промяна в издаден лиценз се довършват при досегашните изисквания в 9-месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне. По изложените съображения жалбоподателят счита, че платената такса по чл. 30, ал. 6

от ЗХ е недължимо платена в полза на НАП и иска от съда да отмени обжалваното решение и задължи административния орган да издаде решение, с което таксата да бъде възстановена. Претендира направените по делото разноски съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът не се явява в открито съдебно заседание и не изпраща представител. С подадена Молба от 20.09.2022 г. (лист 40 от делото), чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не взема участие в производството.

След като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съдът приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество тя е основателна.

С искане с вх. № М-26-П-324/13.05.2022 г. на Централно управление на НАП жалбоподателят е поискал да му бъде възстановена държавна такса, като недължимо платена. Таксата била преведена по сметка на НАП с платежно нареждане от дата 05.03.2021 г. (л. 26 от делото), с посочено основание чл. 30, ал. 6 от ЗХ, в размер на 100 000 лв.

От фактическа страна издателят на оспорения акт взел предвид, че с негово решение № 000030-554/24.02.2021 г. е бил издаден на дружеството лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за игрална зала с адрес: [населено място], [улица], ет. 2 (л.18-21), за срок от 10 години. От правна страна приел, че заявителят неоснователно твърди, че не дължи таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ. Позовал се е на Закона за изменение и допълнение на Закона за хазарта (ДВ, бр.69/2020 г.), с който са създадени изцяло нови ал. 5 и ал. 6 на чл. 30 от същия закон, относими към режима на облагане с държавни такси при „наземен“ хазарт на игри в игрално казино и игри с игрални автомати в зали. По горните съображения е счел, че жалбоподателят дължи в условията на кумулативност държавна такса по чл. 30, ал. 1 от ЗХ във вр. с чл. 3, ал. 1, т. 4 от ТТЗХ и държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 100 000 лева.

В искането за възстановяване на таксата дружеството е посочило, че към момента на подаване на заявлението за издаване на лиценз за срок от 10 години за организатора не е съществувало задължението за заплащане на тази такса. Твърди, че и по настоящата редакция на закона не се дължи такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ, тъй като съгласно изричната разпоредба на ал. 7 на чл. 30 ЗХ, за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане се събират само таксите по ал. 1 на чл. 30 от закона. В тази връзка намира също, че е недопустимо за една и съща административна услуга да се заплащат две държавни такси, като счита за недължимо платена от него втората такса в размер на 100 000 лв.

Изпълнителният директор на НАП не възприел тези доводи и с процесното решение отхвърлил искането на дружеството с мотиви, че за продължаване срока на лиценз на за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала, по влязло в сила решение № 000030-554/24.02.2021 г. на изпълнителния директор на НАП таксите по чл. 30, ал. 1 ЗХ и чл. 30, ал. 6 ЗХ се дължат в условията на кумулативност. Изложил е съображения, че със ЗИДЗХ (обн. ДВ 69 от 2020 г.), законодателят е внесъл промени в текста на чл. 30 от ЗХ, като е създал изцяло нови ал. 5 и ал. 6, относими към режима на облагане с държавни такси при „наземен“ хазарт на игри в игрално казино и игри с

игрални автомати в зали. Мотивирал се е, че с новите алинеи 5 и 6 на чл. 30 от ЗХ, се въвеждат такси за издаване и поддържане на лицензи според критериите „срок на лиценза“ и „брой жители в населеното място“ по местонахождение на обекта, което не изключва дължимостта на таксата по чл. 30, ал. 1 от ЗХ.

В мотивите на оспорения акт се посочва и, че от разпоредбите на чл. 29, ал. 3, чл. 30 ал. 1, ал. 6 и чл. 10 от ЗХ, разгледани в тяхната свързаност, е видно, че изпълнителният директор на НАП действа при условията на обвързана компетентност и е длъжен да събере всички предвидени в действащото законодателство държавни такси от искателя, преди да пристъпи към издаване на удостоверение за издаден лиценз по влязло в сила негово решение по ЗХ и към фактическото му предоставяне на искателя. Съгласно разпоредбите на чл. 3, ал. 1 и чл. 4, буква „о“ от Закона за държавните такси /ЗДТ/, административният орган - оказващ административната услуга или издаващ искания документ, е длъжен да събере определените със закон държавни такси при предявяване на искането за извършване на действието и/ или при издаване на искания документ. Доколкото освобождаването от заплащане на дължими държавни такси се регламентира също със закон, в случая такава правна възможност не е предвидена спрямо искателя нито в ЗХ, нито в лимитативно изброените в чл. 5 от ЗДТ случаи на освобождаване от държавни такси.

По тези съображения ответникът приел, че искането за възстановяване на държавната такса в размер на 100 000 лева по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, преведена от жалбоподателя на 05.03.2021 г., се явява неоснователно и го оставил без уважение с оспореното решение. Последното подлежи на обжалване пред Административен съд - [населено място] съгласно чл. 28, ал.1 ЗХ.

При така установената фактическа съдът, на основание чл. 168, ал. 1 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт и намира следното.

Решението е издадено в предписаната от чл. 59, ал. 1 АПК писмена форма, като съдържа задължителните реквизити, посочени в ал. 2 на същата разпоредба. Посочени са фактическите и правните основания за издаването му, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност. При издаването на решението съдът намира, че не са налице допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание. Решението е постановено при неправилно е приложение на материалния закон.

Административният орган не е взел предвид разпоредбата на чл. 30, ал. 7 от ЗХ, според която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) се събират само таксите по ал. 1 на същата разпоредба. В този смисъл е основателен довода на жалбоподателя, че според вида на организираните от него „хазартни игри с игрални автомати в игрална зала“, дейността му попада в приложното поле на чл. 242, ал. 1 ЗКПО във връзка с чл. 218, ал. 1 ЗКПО (облагане с алтернативен данък върху хазартна дейност с игрални автомати, който е окончателен), в който случай се дължи само таксата по чл. 30, ал. 1 от ЗХ. Издаденият лиценз с решението от 24.02.2021 г. е за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала. Облагането на тази дейност е уредено в Раздел V на Глава тридесет и втора от ЗКПО – „Данък върху хазартната дейност“. Съгласно чл. 242, ал. 1 ЗКПО, хазартната дейност от игри с игрални автомати, за каквато е издаден лиценз в случая, се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. Посочената Глава тридесет и втора на ЗКПО е част от Част пета на

същия закон, като на основание чл. 218, ал. 1 ЗКПО, данъчно задължените лица, посочени в тази част (пета), вместо с корпоративен данък се облагат с алтернативен данък за дейностите, посочени в тази част. От горното следва извода, че издаденият на дружеството лиценз с решението от 24.02.2021 г. е за дейност, облагана с алтернативен данък. Изричната уредба на чл. 30, ал. 7 ЗХ не допуска противоречиво тълкуване, като посочва, че за този вид хазартни игри се събират само таксите по ал. 1. Ето защо, неоснователно е в случая събирането на такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ.

Наред с това следва да се отбележи, че в мотивите на решението за издаване на лиценз, с № 000030-554/24.02.2021 г., изрично е отбелязано, че искането, по което е постановено, се разглежда съгласно § 86, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗХ (изм.ДВ, бр.11 от 2021 г. в сила от 09.02.2021 г.). Съгласно чл. 30, ал. 5 от ЗХ в предходната му редакция от ДВ бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г., за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1 на чл. 30 ЗХ. С изменението от ДВ бр.69/2020 г. предишната ал. 5 на чл. 30 ЗХ е променена на ал. 7, като запазва съдържанието си и гласи и понастоящем, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1 на чл. 30 ЗХ. Следователно и в редакцията на закона по време на подаване на искането за издаване на лиценз 23.07.2020 г. и редакцията на закона към датата на издаване на решението за издаване на лиценз 24.02.2021 г. е приложимо правилото, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1 на чл. 30 ЗХ. С оглед на изложеното и предвид дейността, за която е издаден и съответно продължен лицензът в случая, не се установява да е налице промяна в режима на таксуване с изменението на ЗХ (ДВ бр.69/2020 г.). В подкрепа на горния извод е и разпоредбата на чл. 4 от Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта, съгласно която за продължаване действието на издаден лиценз по чл. 36, ал. 1 от ЗХ се събира съответната такса по чл. 3, ал. 1 от тарифата.

По изложените съображения оспореното решение е неправилно поради противоречието му с материалния закон и следва да бъде отменено. Преписката по искане с вх. № М-26-П-324/13.05.2022 г. за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ следва да бъде изпратена на органа, с указания за възстановяване на поисканата сума от 100 000 лв. като недължимо платена по сметка на НАП.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане за присъждане на разноски, на основание чл. 143, ал. 1 АПК такива му се дължат – 50 лева ДТ и 3900,00 лева адвокатско възнаграждение. При направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и с оглед фактическата и правна сложност на спора, съдът го определя в размер на 3530 лева на основание чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, чл.173, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 000030-5427/09.06.2022 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне съобразно указанията по тълкуването и прилагането

на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „ПАЛМС МЕРКЮР КАЗИНО.БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 3580 (три хиляди петстотин и осемдесет) лева разноси по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: